

[Alfred Jensen.]

ligt, om man tog fat på foranstaltninger, der tog sigte på en sådan ordning. Jeg tror, en indsats på dette område kunne tjene til at stimulere beskæftigelsen her i landet. Det er urimeligt, at man indfører varer fra udlandet, når der her i landet findes industrier, som er i stand til at producere dem, og når prisforskellen er så ringe, at det rent samfundsøkonomisk ville være fordelagtigt, at varerne fremstilles her i landet.

Et andet middel, som kan tjene til at stimulere beskæftigelsen, er en arbejdstidsnedsættelse. Det er adskillige år siden, kravet om 40 timers ugen blev ført frem. Siden den tid er rationaliseringen gået sin gang, produktiviteten er steget; mange steder slides der langt hårdere nu end før, og der er skabt baggrund for en nedsættelse af arbejdstiden. Man konstaterer, at det ene land efter det andet forlader 48 timers ugen og går længere ned; sidst har vi læst om, at bygningsarbejderne i Vesttyskland er kommet ned på en 45 timers uge, og det ønsker med fuld lønudligning.

Det er på tide, vi også går til en nedsættelse af arbejdstiden. Det forekommer mig, at vi her — også fordi det er et så stort problem — bør gå en anden vej, end vi hidtil har gjort med hensyn til arbejdstiden: at gå til at lovfæste arbejdstiden. Det rimelige var vel at fastsætte en 40 timers uge, men selv om man ikke kom længere ned end de 44 timer, var det et skridt i den rigtige retning. Det kan ikke løse beskæftigelsesproblemet, det er klart; men det er jo ikke alene et spørgsmål om beskæftigelse, det er også et spørgsmål om den sociale og kulturelle side af arbejdernes liv. Men en løsning af dette problem ville jo også bidrage til at øge beskæftigelsen.

Det spørgsmål, som i øjeblikket har særlig stor interesse, er jo byggeriet, fordi der på dette område er en følelig arbejdsløshed. Jeg ved ikke, om de fornemmelser, man har rundt om i landet, er rigtige, men man har den opfattelse, at der kun kommer meget lidt byggeri i gang i denne sommer; de murere, tømrere og malere, der går arbejdsløse, har altså meget ringe chancer for at få beskæftigelse. Derfor forekommer det os, at der bør sættes ind på dette område for at øge beskæftigelsen. Det er et spørgsmål, om man ikke på baggrund af den ringe

beskæftigelsesgrad i øjeblikket ved byggearbejder burde opgive materialebevillingssystemet. Jeg ved godt, regeringen hævder, at det er lempet sådan, at det praktisk talt intet betyder. Men når vi står over for en sommer, hvor ingen kan garantere for, at byggearbejder kommer i gang, er det rimeligt, at man lader dem bygge, som har penge at bygge for, for også det at have folk gående arbejdsløse koster penge; derfor synes vi, det ville være rimeligt at gå den vej.

Dernæst må man efter vor opfattelse også se lidt på byggestøtteleven. Med den ledighed, vi har, bør man skabe muligheder for mere boligbyggeri. Boligproblemet er i og for sig tilstrækkeligt til at motivere en ændring på dette område. Jeg ved ikke, hvilke former man har tænkt sig byggestøttelovgivningen skal have fremetter, og jeg mener heller ikke, at man behøver at tage stilling til det nu, men hvis man ville, så kunne man lempe på de restriktioner, der er lagt her, sådan at der kom mere arbejde til udførelse. Det er helt urimeligt, at beløbet sættes ned med 15 mill. kr. nu. Det ville være rigtigere, om man i stedet for forøgede det beløb, der stilles til rådighed i lånetilsagn, med 100 mill. kr. og så samtidig ændrede de grænser, inden for hvilke statslån kan ydes. Jeg vil tro, at det ville tjene til at fremme beskæftigelsen af bygningsarbejderne i sommer-tiden.

Men der er jo også andre ting, der kan komme i betragtning. Der er således spørgsmålet om sanering af de gamle bydele såvel i hovedstaden som i provinsen. Der er ydet lån og tilskud hertil, men i alt for ringe grad. Når vi har en ledighed som den, vi har, er det rigtigst at tage fat på at løse dette problem.

Et andet spørgsmål i forbindelse med de gamle ejendomme er, at også her kan der skaffes arbejde frem, som oven i købet kan være valutabesparende. Jeg har set beregninger, der går ud på, at hvis man foretager tætning af vinduer og døre, moderniserer fyringsanlæg, foretager isolering i det hele taget, skulle man kunne spare indtil 300 mill. kr. i brændselsforbrug årlig — 300 mill. kr. årlig i brændselsforbrug! For så vidt sådanne ting holder stik, og det skulle de gøre, eftersom man også erkender det i boligministeriet, bør man finde frem til en ordning, der fremmer en sådan forbedring